

EN UNA SOCIETAT COM LA NOSTRA ENCARA HI HA DISCRIMINACIÓ VERS LES DONES

Penso, intento buscar i imaginar-me un món encara més hostil que el nostre on la dona sigui el nucli de la seva societat.

Em poso a buscar per la xarxa tribus on la dona no se sent inferior a l'home. On el matriarcat és una forma de vida, i on el poder recau sobre les dones i especialment sobre les mares de la comunitat.

A l'illa d'Orango Grande, a l'arxipèlag de les Bijagós, davant la costa de Guinea Bissau, hi ha una societat matriarcal on les dones tenen tot el poder, on s'organitzen en associacions que gestionen l'economia, el benestar social i la llei. Són elles les qui imposen sancions, dirigeixen, aconsellen, distribueixen i se les respecta com a senyores absolutes de la casa i de la terra. Només es recorre als homes per cuidar els camps, la caça de la mona i la pesca.

A Juchitán, al sud de Mèxic, a l'istme de Tehuantepec, el comerç i els negocis estan en mans de les dones, índies zapotèques, que controlen la vida econòmica de la ciutat. Posseeixen vestits artesanals costosos i joies d'or que hereten de mares a filles. Són reconegudes arreu de Mèxic per la seva intel·ligència, valentia, habilitat i audàcia. Aquí, els homes amb prou feines destaquen. No obstant això, a Juchitán de Zaragoza conviuen sota el mateix sostre un matriarcat i un patriarcat.

Hi ha un lloc a la Xina, a la vora del llac Lugu, on les filles són ben rebudes. Un regal que fa la família més gran i poderosa. Entre les províncies de Yunnan i Sichuan viu una petita comunitat, els mosuo, en la qual les dones administren els béns, ordenen la feina i

manen. La matriarca distribueix les tasques del grup segons la intel·ligència, l'habilitat i la força de cadascú. La figura del marit no existeix. Elles s'uneixen per amor amb homes que les visiten de nit. Els pares no tenen cap responsabilitat sobre els fills, que viuran sempre en el clan matern, educats pels seus oncles.

I després de veure això em plantejo com en una societat com la nostra, plena de recursos, informació i cultura, no s'igualen els drets de l'home i la dona, tal i com es fa (o fins i tot se superen) en una societat pobra en recursos. Em plantejo com una societat com la nostra pot estar tan endarrerida en aquest aspecte.

Que el fet de ser dona pugui suposar un problema a l'hora d'anar a buscar feina, que pugui accedir a feines que no es necessiten qualitats diferents als homes, i que els salaris siguin força diferents no és gaire just...

M'agradaria que almenys ens quedéssim a mig camí d'aquestes tribus, que no fóssim ni més ni menys que els homes però que fóssim valorades sense diferències.

Confio que cada dia el paper de la dona políticament sigui més reconegut, i així es demostra en les últimes estadístiques, perquè pugui portar a terme una societat més justa en aquest aspecte.

INS Lo Pla d'Urgell - Bellpuig